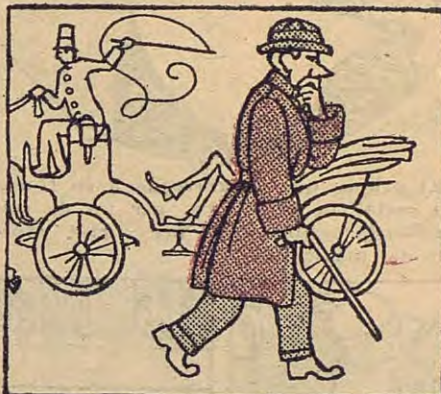

VIROLET

UN MARIT AMABLE

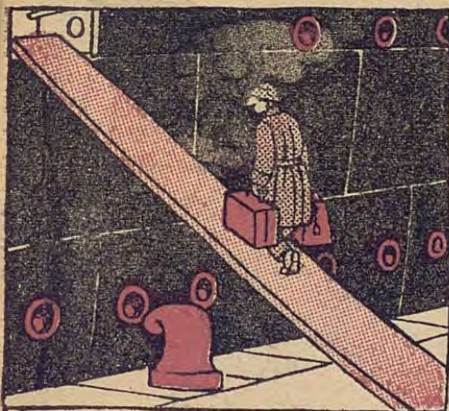
—Aviat serà el teu sant, Emília. Què vols que et regali?
 —Una esclava, Josep.
 —Una esclava???
 —Sí; ja fa temps que la desitjo.

—Quins acudits tan estranys tenen les dones! Ves; una esclava! I on podré trobar-la, pobre de mi? Aquí no n'hi han pas. No tindrè altre remei que anar a buscar-la a l'Havana.

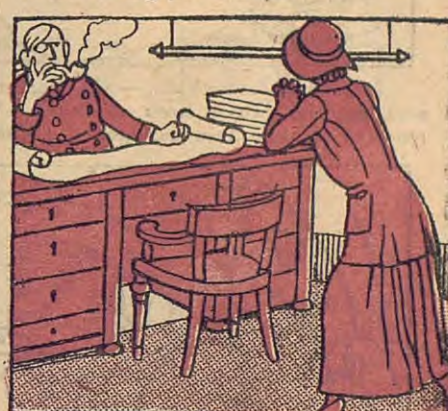
—Té; justament el vapor «Llúcia» hi val Però, què veig? Si surt d'aquí mitja hora! No podré pas despedir-me de la dona...Bé, vaja, ja em perdonarà. A la fi tot ho faig per obsequiar-la.

Sortosament, encara va arribar dos minuts i quart abans de treure la palanca. Si es descuida una mica més es queda en terra. I hauria estat una veritable llàstima no poguer satisfer el gust de la senyora!

A l'hora de sopar, la seva dona vinga esperar i el marit vinga no arribar. Tocaren les nou, sonaren les deu... i el nostre home no tornava. I en tota la nit —llarga nit d'espera—no hi anà.

Al dia següent, mig morta d'angúnia, visità un dels més famosos detectius. Totes les recerques, però, varen ésser inútils. Evidentment, es devia tractar d'un crim horrorós.

Passat un mes, la dama, no dubtant ja de la seva viduitat, es féu fer escaients vestits de dol, i les seves llàgrimes no tenien aturador. Ves qui ho tenia de dir: Un marit tan bo!...

I tant si ho eral Al cap d'un mes i mig va tornar inopinadament, donant la mà a una negreta. —Té, noia—va dir,—aquí tens l'esclava. I creu que m'ha costat molt trobar-la, car arreu està ja abolida l'esclavitud!

III. - En Capviu i en Garsa

(Continuació)

En Garsa se'n anà a casa, entusiasmat amb el prodigi que acabava de presenciar, i satisfet de tenir en el seu poder un talismà tan poderós.

Però, la seva dona no era tan bleda com ell i no volgué saber-hi res. —Mira, costelleta meva, primer et mataré i després et tocaré un aire de contrapàs...

El primer que li ocorregué a en Garsa fou matar la seva dona, per tal de resuscitar-la seguidament per virtut especial del màgic fluiol.

...i tornaràs a la vida. —Ca, barret—féu ella. —Millor serà que ho provis amb el burro.—Tens raó, Tuies.—I mentres aquesta feia pessigolles a l'ase, en Garsa...

...li clavà traïdora punyalada. I, seguidament, es posà a tocar amb tota cura i amor un airós contrapunt. Mes ja ho diu el refrà: «Ja pots xiular... si l'ase no vol viure».

Prou en Garsa s'hi acostava més i modulava amb tot el seu art. El fluiol no obrava el prodigi promès! Per fi la Tuies li féu obrir l'ull, dient-li:

—Talòs! Ja t'has deixat ensarronar altre cop. En Capviu t'ha aixecat la camisola!—En Garsa allavors agafà un garrot i corregué a fer un cap nou al seu veí.

Aquest no era a casa. Sols hi havia la dona que arreglava els conills.—On és aquell brètol?—Voleu dir el meu home?—Sí; que ja m'ha tornat a enganyar. Però me la pagarà!

—Ja us arreglarei amb ell. Ara diré a aquest conill que el vagi a buscar a la vinya.—I ara! Un conill pot dur recados?—Ja ho veureu. Mira, Blanquet; vés a la vinya...

...i digues a en Capviu que en Garsa l'espera.—I deixà anar el conill, que fugí brunzent com un coet, mentres en Garsa es quedava encuriosit, esperant com acabaria allò.

(Continuarà)

EL TRIOMF DE LA CIENCIA

—Mira, Jaume. Així no podem continuar. Si segueixes dedicant-te a les investigacions científiques, jo crec que acabarem per morir-nos de gana.

—O jo tinc de poder molt poc o faré quedar malament a la dona. Per més que ella digui, em sembla que, per fi, ja he trobat ço que cercava.

Efectivament; al cap d'un mes just, sortia en Jaume vers el país més a propòsit per a fer les primeres experiències amb el seu portentós invent.

Mes, com fos que per arribar-hi devia travessar una regió encara ocupada per homes primitius, aquests, en veure'l, se li tiraren al damunt...

...i el lligaren fortament al tronc d'una palmera, esperant l'endemà per a fer-lo amb arròs, car la carn blanca era per a ells un menjar exquisit.

A la nit, en trobar-se sol, es recordà de l'elíxir per ell inventat i que en portava algunes ampolles en la maleta. Fent grans esforços en pogué treure una...

...i una altra... Fins que, encara no s'havia fet clar, que ja s'escorria pels lligams com una anguila. L'invent, destinat a fer apimar ràpidament...

...havia fet l'efecte. A l'endemà, al matí, uns negres salvatges el cercaren al voltant de la palmera, estranyats d'aquella desaparició inesperada.

Mentrestant, en Jaume havia arribat al país desitjat on tothom pesava més de cent quilos. No cal dir l'èxit que assolí l'específic. Li prenen dels dits!

I així fou com pogué tornar a engraijar-se, després de tranquil·litzar a la dona i d'arrodonir la seva fortuna. La ciència havia triomfat!

El Cavaller de la Creu

(Continuació)

I tal com deia, anava donant a les bèsties el menjar promès, que elles recollien amb afany.

El Cavaller de la Creu es sentí cor·l·ligat per l'estranya bogeria d'aquell home.

—Ja veieu que m'estimen, i les he tingudes prop meu per a què no vos entorpiessin el pas... Aneu, ara... A foral Ruixquel... Ruixquel!

I els animals, obeint l'orde, anaren marxant emportant-se'n la seva vianda, excepte les serps que seguien bevent.

—A mi no m'òdia més que el senyor de Castell-Isard, i si no ha acabat amb mi és perquè sóc el remeier dels dissortats i ningú s'atreveiria a fer mal al remeier... Com no fos home de foral!

—Jo he vingut a veure't, per a saber quelcom d'aquest odi...

—I jo vos en parlaré, car em féu cara de rei, de príncep, de no sé què noble i justicier. Potser ho fa la creu, potser el tarannà vostre...

—Tu vares començar a contar una història d'un xicalló desenterrat, i d'un altre que encara viu...

—Oh, sí, és cert!

—I el tens encara amb tu?

—No, me'l prengué «ell», l'home que va comprar-me, el butxí gros de la rodalia...

—I qui era, diga'm, aquella criatura?

—Era... Escolteu bé, que aquest nom no ha eixit mai dels meus llavis i potser no en torni mai més a eixir... Era en Guifre de Ces Aroles, i el xic mort fou enterrat com a Guifre, però no, no ho era! Era el fill d'un remensa, un home del no-res, que potser no sabia el seu fill en quin recó geia del fossar.

El cavaller, esborronat, restà emmudit.

Oh, quanta avilantesa en el procedir d'en Jaques Fonollet! No havia gosat matar al petit Guifre, per a evitar la sang, precaució instintiva dels criminals covards, però l'havia substituït per una criatura morta a fi de quedar-se amb l'herència. Només li mancava aquella escriptura que firmà, on confessava rebre Castell-Isard per a entregar-lo a en Guifre de Cas Aroles.

—I com heu callat tant de temps?—féu trencant el silenci, el cavaller.

—Qui m'hauria cregut a mi? Hauria estat l'impostor, i en el cas més benigne, un foll o un ubriac! He esperat que altres més forts que jo fessin justícia... Vós sou més fort... Vós heu fet por a en Jaques Fonollet...—i afegí, baixant la veu:—A en Jaques no li podia fer por més que en Giralt de Bellaguait! I vós sou en Giralt!

En Giralt féu un signe negatiu.

—No, no em digueu que no, perquè no vos creuria... Jo callaré, si vos plau, però vós sou en Giralt... Vos reconec en el gest, en la gosadia, en la claror dels ulls que saben mirar de fit a fit, que és la mirada de l'home que no tem!

—Bé, calla, doncs... Sí, sóc en Giralt, però, pels demés en Giralt és mort... I en Guifre, que s'és fet?

—Viu.

—On? Digues!

—Viu, però corre grossos perills... Es patge de Munt-Bernat i estima a N'Elisenda, promesa al seu butxí...

—En Roderic!—exclamà sorprès per la nova, el cavaller.

—Sí, ara li diuen Roderic...

—I ell coneix el seu origen?

—No. Ni sap el seu veritable nom. Ara ja el coneixeu... Salveu-lo!

—Oh, sí, el salvaré!... No teniu cap document, cap prova?...

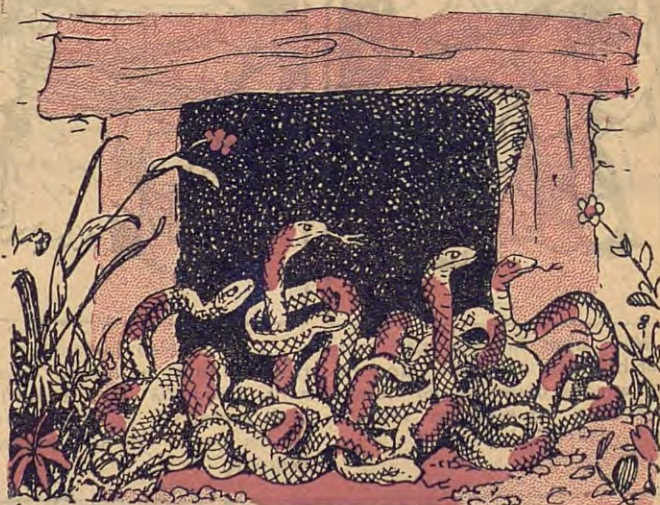
—Sí. Sota el llindar de ma cabana, si esgratinyeu la terra, trobareu un pergami que duia un dels homes que m'entregà a en Guifre. Es aquell en que en Jaques li ordena que li digui per sempre més al petit, Roderic, en lloc de Guifre.

El cavaller, treient-se la daga, s'ajupí per a esgratinyar la terra. Instantàniament, el foll xiulà d'una manera estranya i les serps, amatents, s'estengueren de part a part de llinda.

—No us hi escarrasseu... Sabeu ja el secret. Feu la tasca que us pertoca, que en l'hora justa jo hi seré en el gran judici. Aneu, que ja sabeu prou!

El Cavaller de la Creu no considerà prudent exasperar al foll, desà la daga i pel camí per on havia vingut se n'entornà, sense que cap obstacle li barrés el camí.

La tornada, però, li era més dificultosa, per la munió de idees que lluitaven en el seu cervell. En primer terme, es dolia de què ja fossin tres els que, apart en Fonollet, sapiguessin qui era ell. Volia refugir tota temptació de retornar a ésser el senyor l·legítim de Castell-Isard. Havia promès la seva vida a la defensa de la Creu i no era home per a mancar a una promesa.

—Cal acabar amb les temptacions! Cal fer fonedic a aquest Giralt de Bellaguait, en tan mal'hora reconegut! Déu no vol que el matador d'en Gilabert de Ces Aroles torni a la pau. Segueix en pena, ànima meua, fins que Déu sia servit lliberar-te de la presó terrenal!

Amb aquestes reflexions, eixí de matinada al camí que duia a l'enrunat castell i, desitjós de veure l'estrall que les flames havien fet en el caigut monstre de granit, hi anà pujant.

La claror dubtosa feia que sovint marrés de sendera, però la massa de les torratxes encara en peu el retornava al bon camí.

En una d'aquestes marrades, oí una remor estranya, com un fresseig d'ales. Es detingué i escolta. De cop, fregant la seva cara, passà un eixam de corbs, als que el soroll de l'armadura del cavaller havia distret segurament de la seva feina.

El cavaller examinà els voltants.

—Alguna carcassa de bou abandonada!...

A despit de les ombres, estesa al peu d'un arbre hi veié

com una figura d'home. S'hi acostà, i ajudats els ulls pel pal·p, pogué descobrir un cos humà inanimat.

—Un que ha deixat la terra! Algun vianant... Potser un pelegrí... l'enterraré pietosament!

I sense mostrar cap enuig, començà a descalçar terra amb la punta de la daga.

No es cosa gaire planera fer un clot on hi càpiga un home, i el cavaller, amarat de suor, com si en lloc d'ésser a l'hivern fos al cor de l'estiu, hi estigué treballant més de dues hores. Llest ja, dolorits els ronyons de la posició en que havia treballat, aixecà la mirada, esbargint-la per l'alegria de l'espai ja ensolellat.

Sense pensar, els seus ulls toparen amb la forca de Castell-Isard, i una idea nova sacudí al cavaller:

—El mort, ja és mort... A l'ànima, el mateix li serà que els cucs devorin el seu cos, o que el sol i la serena el fonguin... Si li posés les meves vestidures? Dessota l'armadura duc marlota i capellar moresc... Qui em reconeixerà? I així, el mort vestit com el Cavaller de la Creu i penjat en la forca de Castell-Isard, qui es recordarà de mi? Ni sisquera en Jaume del Fonollar...

I sense entretenir-se en altres disquisicions, en Giralt de Bellaguait, vestí el cadàver amb la seva armadura i la vesta creuada, i tot plegat, amb un esforç, s'ho carregà a l'espatlla, portant-ho fins el peu de la forca, on penjà el cadàver.

Es flectà després de genolls, i resà per l'ànima del mort.

Convençut de què no havia sigut vist, se n'anà, embolcallat en el capellar, car no era cosa estranya veure en aquell temps als cavallers cristians amb vestit a la moda mora.

I heu's aquí perquè en Ronyonet veié a la forca el cadàver del cavaller, i perquè en Roderic, que seguia a l'escamot de Munt-Bernat, caigué en desmai damunt la terra blana, perduda tota esperança de triomf.

Judici de Déu

Micer Ronyonet fou tancat, com a primera mida, en les presons del castell, que eren en la cambra més alta.

—Teniu—li digueren amb mofa als guardians en tancarlo;—vós que sou hostaler, aquí hi trobareu rates de sobres per a preparar pasticcets de llebre!

Però Micer Ronyonet estava més mort que viu. La tràgica figura del cavaller penjat li glaçava les sangs. I així, entre angoixes mortals, hi passà varies hores.

A Munt-Bernat, en canvi, hi havia entre els senyors una alegria cruel: sabien l'estranya mort del Cavaller de la Creu i feien festa major.

En Jaume del Fonollar, no n'havia tingut prou de conèixer la nova: havia pres un cavall i marxat al galop cap a la forca, i tanta era la seva joia que fins reconegué bé el

cadàver del seu enemic. No en tenia cap dubte, tant, que li escupí al rostre, i fent-se unes passes enrera, li etzivà un roc a la cara. Oh, quin goig de veure mort al seu avorrit senyor! Dissortadament, el roc, en rebotre, li alcançà el peu, on li féu una petita nafra.

En Jaume llençà una flastomia i, muntant a cavall, tornà cap a Munt-Bernat.

Anava content, rialler, com si anés a bodes. Tot el camí li semblava catifat de roses, i només arrugava el front en recordar a Micer Ronyonet i a en Roderic:

—A l'hostaler de la Llebre m'acontentaré en llevar-li la llengua; a en Roderic, més ben dit, a en Guifre de Ces Aroles, el faré morir cremat, car sospito que ell no era lluny del foc que arborava el castell...

Ni del mal del peu es dolia... Què se li en donava d'aquella coïssoreta, si duia al cor la delícia més gran de la seva vida? Havia vist mort, i ben mort, a en Giralt de Bellaguait! Ja no tindria que tèmer que un dia li reclamés l'herència! Cert que el brètol d'en Giralt li havia fet perdre un gros pessic de l'heretat, car el castell costava una fortuna, i era una altra fortuna el que ell havia malbaratat, donant-ho als vassalls del senyor de Castell-Isard... Però... Aquesta rail! Bé prou que la cobraria, doblant al seu temps els vectigals a cobrar!

Tenia, demés, l'esperança de poguer-se desfer d'en Roderic, que ja sabem per les manifestacions del foll del bosc, que era el fill d'en Giralt de Ces Aroles. Fora en Guifre, podia restar ja tranquil. El mateix Micer Ronyonet, què havia de fer en contra d'ell, si no era més què una humilíssima formiga humana? I del foll, quin jutge en faria cas? I on era el jutge que el volgués oir?

Caldrà dir que el camí se li feia curt a Mossenyor Jaume del Fonollar, i que si no troba una munió d'homes pel camí, hauria passat el terme de Munt-Bernat, sense donar-se'n compte?

Els homes duïen el cos inanimat d'un minyó, groc com la cera; en Jaume el reconegué tot seguit: era en Roderic, a qui acabaven de trobar desmai, prop de la forca de Castell-Isard. El patge també havia vist, com en Ronyonet, el cos que penjava de la forca, havia llençat un crit d'espant i havia perdut l'esma. Ara el portaven al castell, car uns remences l'havien reconegut i recollit.

En Jaume cregué arribada l'hora del seu triomf. Mort en Giralt, materialment en son poder en Guifre, ja no temia a ningú. Aquell desmai s'havia de fer etern.

Entrats tots en el castell de Munt-Bernat, en Jaume comunicà tot seguit al seu amic la troballa que els homes havien fet.

(Continuarà)

GRAN CONCURS D'HISTORIETES

N.º 37. — Cebrià Torrella i Comas.

Com que en Pere Gener comptava ja 12 anys, sa mare el féu col·locar a una manyaneria, recomanant-li sobretot que obeís a tot ço que li digués son amo.

Un dia, feinejant, trobà un plec de cordes en un recó, plens de pols, i pensant que allí no hi estaven bé, preguntà a son amo on les tenia de posar, el qual, estant de mal humor, li respongué: «Ves posa-me-les a l'esquena».

I, és clar, en Pere, pensant en el manament de sa mare, obeí a son amo i li posà les cordes damunt de l'esquena, ço que el amo el castigà amb una superba puntada de peu.

Refet ja de l'enauig, li manà: «Porta'm la moça per aguantar això, i en Pere diligent com sempre obedi...»

Presentant-se al poc rato amb la filla de l'amo, el qual, enutjat, el tregué del taller.

Ara, últimament, torna anar a estudi i pensa que les coses, abans de fer-les, si no se saben, s'han de preguntar.

N.º 38. — Francisco Serra.

En Jan era un pagès molt eixerit, però mai s'havia preocupat d'aprendre de llettra.

L'altre dia va venir a Barcelona i en el Passeig de Gràcia... ¡Tafoi!... va trobar un bitllet de 1.000 pessetes.

Pensant i rumiant en què les gastaria, passà pel davant del Siglo, on entrà...

...i trià i remenà i per últim comprà un llibre molt gros on hi havien molts «Sants» per a mirar.

Al anar a pagar, la caixa li tornà el bitllet, que era un anunci d'una sabateria.

I com que en Jan s'entossudia que era bo i el volia fer passar, vingué la policia i se l'endugué a passar la nit a la garjoia.

N.º 39. — Pere Pigrau Casals.

En un hotel dels Alps, en Panxatorta i en Panxatorta es veié a uns turistes:— obligat a fer de guia Res més fàcil que sense tenir-ne gaires gaber de guia; tot és saber-se orientar.

Feren una juguesca, a Panxatorta es veié a uns turistes:— obligat a fer de guia Res més fàcil que sense tenir-ne gaires gaber de guia; tot és saber-se orientar.

Feien unes hores que caminaven quant en Panxatorta veié a l'últim turista d'una caravana.

Cregut de què també anaven al punt on anava ell, l'anà seguint. Després d'una hora de seguir-lo, li preguntà: — Sap vostè quin guia ens porta?... »

I l'altre contestà:— Crec que és un tal Panxatorta...

Era l'últim turista de la seva caravana que voltava feia un grapat d'hores pel mateix lloc!

N.º 40. — Lord Lister.

En Pau de la Vall d'Aràn, home molt il·lustrat, ha decidit venir aquí a Barcelona a completar sa il·lustració, però ell no és fonto; és molt espavilat.

En baixant de l'estació, veu que un tipo sospitós el seguia amb la vista per lo qual ell es posà en guàrdia.

Mes no sabent el timo del sobre, per aquest procediment li van estafar molta part del diner que duia.

Mes al veure ço que li havia passat amb els diners, va pensar:

Aquell galifarfeu tornarà a veure si altra vegada m'enreda, serà qüestió de fer-li una bona rebuda...

I mirin el que li va passar al «spas» per voler ésser massa espavilat.

N.º 41. — Pere Ortega.

Quina oïdeta que fa aquell pollastre rostit! I no s'han pres la molestia de convidar-nos!

Calla! I si amb un xut dels meus fèiem saltar la peça? — Prò-

col·loquem-nos. Tú a la porteria i cuidado no el deixis passar.

Allà va! Quina ca-rambola!

Ja és nostre!

Anem a gaudir de la victòria!

Un bon xut.

N.º 42. — Salvador Mestre.

En Alt i en Baix eren dos excursionistes de fama: un dia anaren de cursió pels afores del poble.

Arribaren a un lloc on hi havia una balança que feia balança. En Alt, qui era molt bromista...

digué: Els burros, van davant. Féu passar a n'en Baix primer, i, és clar, en ésser a l'altra punta, féu balança...

donan-li tal sotragada que el féu volar, caient a terra i aixatant-se els nasos, víctima de la...

seva ximpleria.

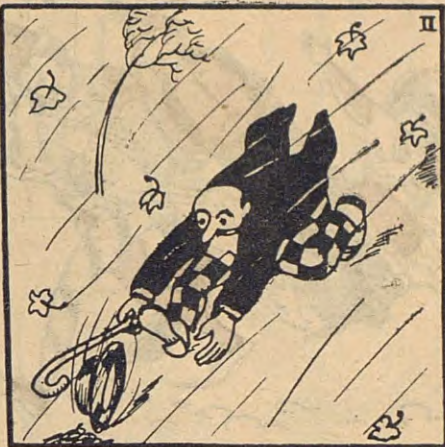
Ja poden veure les conseqüències.

Rodolins incomplets

LA FI TRÀGICA DEL BARRET D'EN SIRERA

Un huracà que esparvera

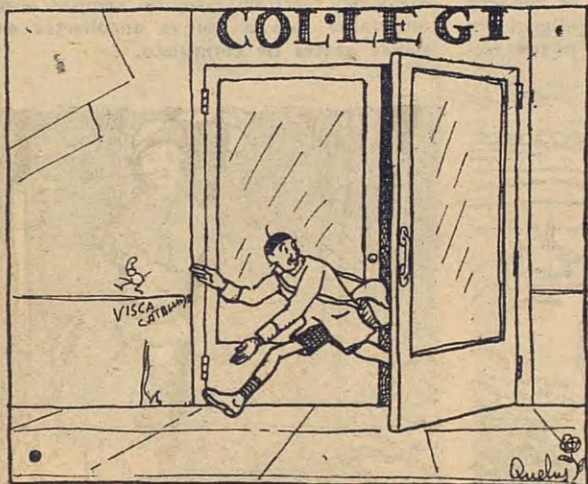
Mentres ell el va empaïtant

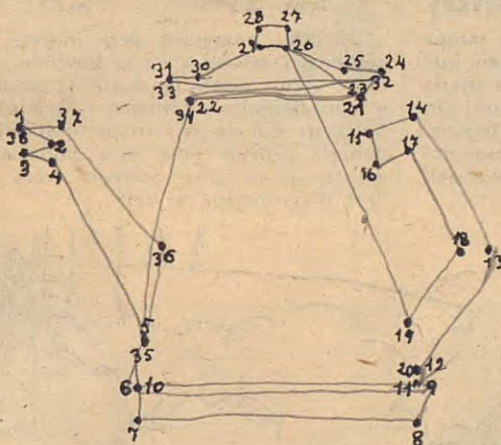
Quant per fi l'aconsegueix

FRASE FETA

COLLEGI

ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Rodolins incomplets:

- 1.—Després de la Candelera ve el sant d'en Josep Sirera.
- 2.—Per celebrar-lo de grat un plat de crema ha comprat.
- 3.—I, en un moment que bada, el gosset se li ha menjada.

N.º 43.—Manuel Canals

Nota de societat

Un dia el «The Times» publicava la següent Nota de Societat:

El célebre i mai prou alabat pintor James Wist-Prou, per tal de fer col·lecció de ses obres artístiques, s'ha embarcat cap a l'Àfrica...

...d'on, probablement, no tornarà en tot l'hivern.

N.º 44.—A. Esteve López.

Els castanyers.

Els herois de nostra història són dos xicots revesers; que vingueren al món amb so d'glòria; per ésser sos pares dos rnarde-nyers.

Ja de petit, eren molt divertits. Cada mati bevien molt de vi.

Vivien a Mal-grat i sopaven amb el llum ben apagat.

Sempre es volien pegar, però sa mare, diligent, no els deixava barallar.

Per no tenir (més raons, decidiron fer-ne una que acabés (les discussions.

Dalt d'un vagó de segona, els dos s'han acomiadat, l'un se'n va a Sant Gugat i l'altre va a Barcelona.

Premis del Concurs d'Historietes

Primer premi de nenes

Primer premi de nois

Segon premi de nois

Segon premi de nenes

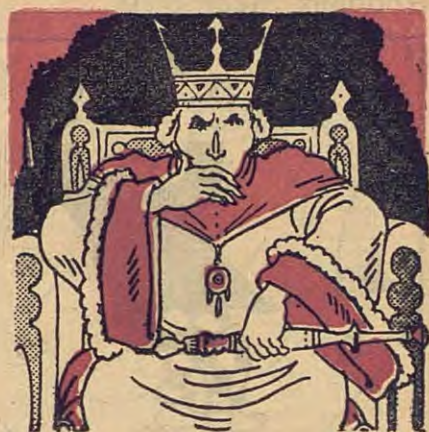
Aneu a veure'ls als nostres aparadors: Cardenal Casañas, 4

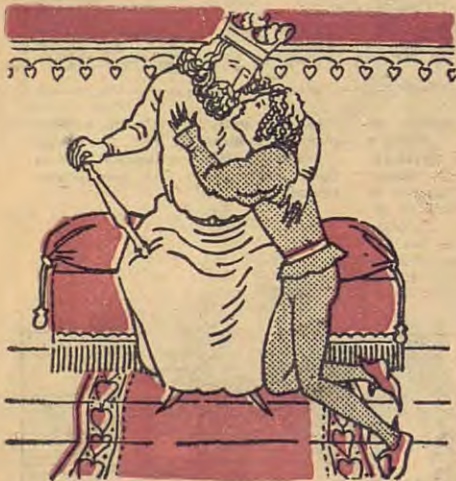
La tristesa més pregonada envaïa l'ànima del bon Alberic, rei d'Honralàndia. Malgrat posseir un cor ple de noblesa, una sapiència gens vulgar i unes qualitats de govern no gaire corrents, veia transcórrer el seu regnat entre mig de greus dissorts. L'adversitat semblava que el perseguís.

Al poc temps d'haver-se casat amb una formosa princesa, aquesta morí sobtadament, deixant-li per conhort de la seva gran dolor una nena més bonica que un pom de flors. Però un jorn malestruc, uns desconeguts la robaren dels braços de la dida i, malgrat les recerques fetes, mai més no pogué trobar-la.

Per més adversitat, l'ambiciós Penclà, monarca d'Usurpònia—el país veí—li havia anat arrabassant, de mica en mica, i valent-se de la seva superioritat guerrera, els trossos més estimats del territori i seguia sempre amb amenaces més o menys encobertes de noves gestes de conquesta.

L'únic consol de la vida del rei Alberic era Florenci, un jovencell exorinat de les més exemplars virtuts, al qual havia el noble senyor recollit i adoptat quan, a poc de restar sense la filla estimada, el minyó havia quedat sol en el món, sense ningú que l'emparés i vetllés per ell.

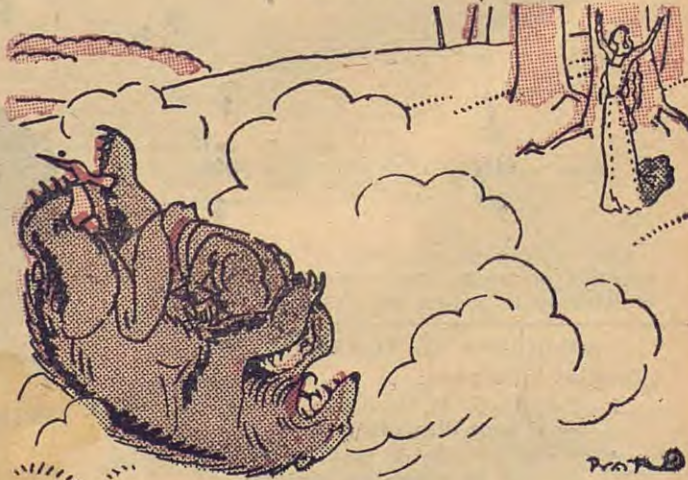
Havent estat Florenci un bon temps malalt, els metges li recomanaren que anés una temporada a viure en plena muntanya, i el convallescent escollí un llogaret que s'amagava entre boscos, prop de la frontera. El lliure exercici en mig de Natura, tornà al jovencell les forces perdudes.

Un dia, passejant pels indrets més ombríus i selvàtics de la boscúria, Florenci ofí un xiscle agut que li trasbalsà el cor. Semblava talment l'esgarip desficiós de qui es veu en perill difícil de defugir. Portat pels seus bons sentiments, el cavaller correngué vers l'indret d'on vingué el crit...

...i es trobà espectador d'una escena terrible. Una noia, genolls en terra, romania espaordida mirant un ós grandíssim que semblava disfrutar fent més llarga l'angoixa de la seva futura víctima. Florenci, decidit, desvenenà la daga que duia al cinyell, i espia els moviments de la bèstia.

Quan veié que aquesta s'aixecava sobre les potes de darrera per tal d'atacar la noia, sortí del seu amagatall i, amb la petita eina a la mà, intentà privar l'escomesa de l'ós. Amb l'embranchida presa, aquest li saltà al damunt i els dos anaren a tomballons, agafats en una lluita suprema.

(Continuarà)